

El moment polític

Des de fa anys, sobretot després del procés de Burgos, estem assistint, no solament a Catalunya, sinó també a la resta de l'Estat espanyol, a un moviment cada cop més ampli i a una convergència unitària cada vegada més acusada: regions que podiem considerar feudes del feixisme, capes i classes socials de la població fins ara aparentment immòbils, incorporant-se a la lluita contra el feixisme i per la llibertat.

Les vagues de Vigo, El Ferrol, Pamplona i del ram de la construcció exigint millores socials; dels camperols d'Asturies, València, Pamplona o Lleida contra el sistema actual de seguretat social agrària i l'explotació per part dels monopolis; les vagues dels estudiants, metges, mestres, empleats i la lluita dels col·legis professionals han facilitat la convergència unitària. El formidable exemple de l'Assemblea de Catalunya, dels Comitès Unitaris i Taulles Democràtiques arreu de l'Estat espanyol assenyalen l'únic i possible camí per l'enderrocament del feixisme: la unitat de totes les forces antifeixistes.

Es en aquest contexte de lluites, en el moment que, amb milers de fulls impresos, vagues, manifestacions i protestes de tota mena, tant a l'Estat espanyol com a l'estranger, deiem al règim que no consentiríem una condemna dels 10 de Carabanchel, que esclata l'atemptat contra l'almirall Carrero Blanco.

L'atemptat

A Madrid, el dia 20 de desembre, a dos quarts de deu del matí, davant el 104 del carrer Claudio Coello, l'explosió d'una càrrega de 50 Kg. de dinamita, catapultà el cotxe de Carrero Blanco per damunt dels 5 pisos d'un convent. Com cada dia, l'Almirall sortia d'assistir a una missa en l'església San Francisco Borja i es dirigia cap a l'avinguda Castellana i la presidència del Govern.

La notícia de la mort violent de Carrero Blanco provocà una gran confusió entre els ministres i les esferes governamentals. El cap d'Estat Major, General Díez Alegria, sostingué durant nou hores la tesi d'una explosió provocada accidentalment pel gaz. Curiosament, el General Iniesto Ca

no, cap de la Guardia Civil prengué l'iniciativa personal -que hagué de rectificar- de telegrafiar als Comandants per tal que aquesta força ocupés militarment totes les ciutats importants. Fins al vespre, el Govern no parlà d'atemptat ni informà la població.

L'endemà el matí, a Baiona, una fracció de l'ETA reivindicà la responsabilitat de l'atemptat.

La repercussió

L'atemptat de Carrero Blanco ha provocat una perturbació evident en la maniobra successoria del règim i un desconcert entre tots els instruments de poder.

Les penes de presó infligides als 10 de Carabanchel, la designació d'Arias Navarro al cap del govern són la demostració que a Espanya l'arbitrari és la sola llei. No és un secret per a ningú que aquest home ha estat imposat per Franco al Consell del Règne abans de reunir-se "en tota independència". Aquestes demostracions d'absolutisme són la confirmació, si calia, que la legalitat franquista és l'arbitrari.

L'enterrament de l'Almirall ofería l'ocasió per una demostració d'adhesió i de suport al franquisme: prou sabem com els franquistes obliguen a fer nombre i a fer el ninot als empleats de l'administració, als soldats i a la policia. Al restant de l'Estat res o ben poc. Els insults i l'odi expressats a l'ocasió, pels feixistes contra l'Església, no han estat, podem creure-ho, gens del gust de nombrosos militars, ni han trobat la complaença, ben al contrari, dels catòlics en general, especialment dels que lluiten ja al costat de l'oposició i dels cada dia més nombrosos favorables al franc exercici de les llibertats democràtiques.

Cert, l'Església i al seu redós la massa dels catòlics, tret de ben honorables excepcions, havien estat el puntal major del franquisme. L'actitud, avui, de potser la majoria de la jerarquia, dissociant-se del règim, la participació oberta i resoluta en l'acció per la democràcia d'una part del baix clergat, el passatge als rengles de l'oposició antifranquista dels reque-tés i d'altres sectors que havien format